

T. Wouke Colvink
17-1-97

Het kwartet Dwars-actievoerders zette gistermorgen voor de Urenco-poort de helft van hun 150 tennisballen af met een waarschuwend tekst van de ontwikkeling van de nieuwe Incogen-reactor. FOTO DINAND BUISMAN

Eenzame actie tegen 'duur Urenco-spelletje'

ALMELO - De man in de regenjas deinst terug. Nee, die tennisbal hoeft hij niet van de actievoerder. 'Er kan wel een bom inzitten', mompelt hij en loopt snel door. 'Achter het hek hier vindt u meer bommen', reageert de aanbieder. Het hek ploft dicht achter de man.

Donderdagmorgen even na tien, bij de poort van uraniumverrijkingsfabriek Urenco aan de Planthofweg. Hier houdt Dwars, de jongerenafdeling van GroenLinks, een protest tegen de ontwikkeling van de nieuwe Incogen-reactor. Urenco presenteert op een symposium het evaluatie-rapport van het vorige zomer geïntroduceerde splijtstofsysteem, waarvoor naast deskundigen ook vertegenwoordigers van natuur- en milieu-organisaties zijn uitgenodigd.

Door Dick Janssen

Maar de Almelose *Mister Dwars*, Vincent Brummelhuis, is er niet welkom. Woensdag ontving hij een brief waarin gemeld werd dat zijn aanwezigheid ongewenst was. Brummelhuis toont onderstreepte passages uit de invitatie: Terwijl ze de inbreng van leken zeggen te respecteren. Ze willen de sociale toegankelijkheid vergroten, maar dan sluit je toch geen mensen uit?'

Op enkele meters afstand roffelt een kompaan met *rasta*-kapsel

in kleermakerszit, op een conga en probeert er onverstanebare *reggae-slang* bij te zingen. Verderop staan enkele bewakers met zonnebril in de verte te turen. Er arriveren enkele busjes met congresgangers. De vier actievoerders offeren het gezelschap een tennisbal waaraan een boodschap bungelt. 'Dit is veilig speelgoed', beveelt één van de protesterenden aan. Het haalt weinig uit. De meeste Urenco-bezoekers wandelen stoicijns door. 'U bent niet erg sportief, u moet wel objectief blijven', roept een uit-

deler. Uiteindelijk accepteert alleen een oudere man het geschenk. Een geüniformeerde oppasser opent het hekwerk.

'Tot nu toe kreeg ik van één persoon een schouderklopje', geeft Brummelhuis aan. 'Dat zal wel iemand van een natuur- of milieuclub zijn geweest. Het merendeel gaat niet op onze praatjes in. Eén man zei dat het totaal geen zin had om te protesteren tegen kernenergie. We moesten verder kijken dan onze neus lang was, maar de ontwikkeling van die Incogen-reactor is een laatste stuip trekking.'

Een medestrijder legt uit waarom de eenzame actie gevoerd wordt. 'Kernenergie vormt geen oplossing voor het bestrijden van het broeikas-effect. Kijk, lees het maar op ons spandoek. Er moet gewoon meer geld besteed worden aan duurzame energie. Bepaalde bedrijven koesteren nog hoop dat het Incogen-project uitkomst zal bieden, maar het zal ook op niets uitlopen', zegt hij. Een bewaker passeert. Hij werpt een cadeau: 'Ik heb thuis tennisballetjes zat.'

Klaus Pfeil van de Greenpeace-

kerngroep maakt ook deel uit van het kwartet voor de Urenco-poort. 'Dat Incogen-systeem heeft geen zin. Er zijn al miljarden verspilld aan onderzoek in de Verenigde Staten, waar het van oorsprong vandaan komt. Daarna hebben Duitse energiebedrijven er veel geld ingepompt en nu pakken ze het vreemd genoeg hier op.'

Het valt toch opmerkelijk te noemen dat deze ochtend slechts vier actievoerders komen opdagen. De *rasta*-man: 'We vertegenwoordigen een heleboel mensen hoor...'. Brummelhuis vult aan: 'Je moet niet vergeten dat het een doordeweekse dag is. Veel mensen hebben andere bezigheden. Maar vorig jaar bij de Tsjernobyl-demonstratie waren hier wel veertig personen aanwezig.' En Pfeil tot slot: 'Er is een veel grotere belangstelling om actie te ondernemen tegen die toekomstige

uraniumtransporten naar Ahuis dan tegen dit dure spelletje. Want meer is het niet, dit systeem is de reactor. Twee heren verlaten het Urenco-terrein. Eén wil wel een actie-bal meenemen: 'Moczo, dan kan ik binnenkort weer eens tennissen.'